

[Undervisningsministeren.]

nåede fra skoledirektionen ind til ministeriet, fik han afslag — begribeligvis, da lærer Hansen jo var helbredt.

Vi er nu ved at passere fra 1946 over i 1947, og forholdene forbedres stadig ikke. Samme amtsskolekonsulent Christoffer Hansen rådede ham så igen til at forsøge, og en deputation fra sognerådet var nu inde i ministeriet hos min forgænger, og efter sigende — efter hvad de har udtalt overfor mig i sognerådet — sluttede min forgænger sig til Christoffer Hansens betragtning og gav dem det råd at se at få sagen ordnet. Nyt andragende kom så ind i 1947, denne gang kun lydende på pension efter tuberkuloselevn — det er med 2/40 nedsat pension. Sagen blev af min forgænger ekspederet først til finansministeriet og nåede derfra til finansudvalget. Dette var i slutningen af 1947, og først på det tidspunkt overtager jeg undervisningsministeriet. Hidtil havde der været fuldkommen stille om sagen, og da det var en tidligere ekspedition, var det også gået ganske ubemærket hen for mig. Så sker det, lige da det forlyder, at finansudvalget på tillægsbevillingsloven ca. maj 1948 har godkendt afskedigelsen, mens jeg endnu ikke har fået den i ministeriet til underskrift, at amtsskolekonsulent Christoffer Hansen, der havde været rådgiveren i sagen, skriver en harmdirrende artikel i bladet „Folkeskolen“ om den uret, der her er begået. Jeg skal undlade overfor det høje ting at karakterisere denne handle-måde, men jeg ser, at Danmarks Lærere-forening på sit sidste efterårsmøde har takket ham for det.

Jeg har allerede sagt, at jeg ikke havde underskrevet lærer Johannes Hansens afskedsbevilling. Jeg agtede heller ikke at gøre det på det grundlag, og derfor tog jeg over til Stige til forhandling både med skoledirektionen, sognerådet, lærer Hansen og lærerforeningens repræsentanter samt forældrenes repræsentanter. Man må her erindre, at lærer Hansen på det tidspunkt stadig opretholdt sin afskedsbegæring, og at han heller ikke trak den tilbage under selve mødet. Det er ganske urigtigt at sige, at vi har villet give lærer Hansen hans afsked, det var ham selv, der androg om den, og min opgave overfor sognerådet måtte være, efter at jeg først i kraftige ord havde forklaret dem mit syn på den tåbelige frygt, de nærrede — det siger jeg til det ærede medlem hr. Arnth Jensen, der spurgte mig, hvilke råd jeg havde givet —, at skaffe lærer Hansen en sådan stilling ved afskeden, at tilfældet ikke kunne blive præcedens til skade

for nogen, og at han heller ikke selv blev skadet. Omkostningerne måtte Stige kommune selv betale, som jeg forklarede det, de kunne ikke læsses over på statskassen, og sognerådet, der også ved denne lejlighed betonedede, at det ikke havde noget imod lærer Hansen, erklærede sig villig til at gå ind på det krav, jeg stillede, at betale ham fuld løn til det 65. år og derefter fuld pension.

Jeg kan virkelig sige, at indtil det tidspunkt, da denne forhandling førtes, og da lærer Hansen endnu opretholdt sin begæring om afsked, er der ingen, der har forsøgt at gavne lærer Hansen mere end jeg. Men derefter, ganske få dage efter at jeg havde forladt Stige, trak lærer Hansen sin afskedsansøgning tilbage, hvad han naturligvis selv var herre over, og fra det øjeblik af har der ikke været tale om at afskedige ham. Når pressen giver et andet indtryk, er det fuldkommen urigtigt. Derimod har kommunen gjort et forsøg med en ordning med en skoleplan, der ville lægge timerne sådan, at lærer Hansen som førstelærer og en anden lærer skulle dele klasserne, jeg kan måske bruge udtrykket vertikalt, i stedet for horisontalt, efter alder. Dette forslag om de to klasserækker blev forelagt først skoledirektionen og derefter ministeriet, og tilladelsen dertil blev nægtet fra begge sider. Desuden er det betydet kommunen fra ministeriet ligesom fra skoledirektionen, at den har pligt til at sørge for, at børnene får undervisning.

Sådan er sagen. På det grundlag, jeg her har nævnt, er jeg kommet ind i den, og med de gældende love, vi har, både tilsynsloven og skoleloven, har jeg ikke kunnet handle anderledes. Det var derfor, jeg ved forelæggelsen af lovforslaget pegede på overfor rigsdagen, hvilke grænser der er draget for en ministers myndighed i selve loven, og derfor også sagde, at hvis man vil have det anderledes, hvad jo meget bladskriveri kunne tyde på, må man ændre loven.

Jeg vender mig derefter til den mest ubehagelige sag, jeg har arvet fra min forgænger, uroen om statskonsulent Kaalund-Jørgensens person. Når jeg er nødt til at gøre nogle bemærkninger om den, skyldes det det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft, der fandt lejligheden egnet til at fremdrage demonstrationen mod Kaalund-Jørgensen i Ranum den 15. november.

Det vil være kendt for alle, at der efter befrielsen rejste sig en voldsom stemning mod statskonsulenten for hans holdning under besættelsen. Det førte til, at han selv begærede sin sag optaget til undersøgelse